

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Арчер¹ — сім років; квітень

— Чіпляйся за мене! Я тебе втримаю, — сказав я дуже тихенько, і гелікоптер відірвався від землі, щойно Дюк захопив Зміїне Око за руку. Я намагався гратися якомога тихіше — мама знову побита спала у своїй кімнаті, а я не хотів її будити. Вона сказала мені дивитися з нею мультики в ліжку, і я трохи подивився, але, побачивши, що мама заснула, спустився вниз — погратися своїми солдатиками.

Вертоліт приземлився, і мої хлопці вистригнули та побігли під стілець, який я накрив рушником, перетворивши на частину підземної фортеці. Я взяв гелікоптер і знову відірвав його від землі зі звуками *шух, шух, шух*. Мені страшенно хотілося клацнути пальцями й перетворити його на справжній. Тоді я би посадив туди маму й полетів звідси — якнайдалі від нього, якнайдалі від чорних очей та маминих сліз. І мені байдуже, де б ми опинилися, найважливіше, щоб це було б дуже далеко.

¹ Ім'я Арчер з англійської можна перекласти як «стрілець» (тут і далі прим. пер.).

Я заповз назад у свою фортецю, а за кілька хвилин відчинилися й зачинилися вхідні двері. Я почув важкі кроки нашим передпокоем та коридором, що зупинилися біля того місця, де я грався. Визирнувши, побачив блискучі чорні черевики й манжети штанів. Я знав, що вони були частиною уніформи.

Вигукнувши «Дядьку Конноре!», я швиденько виліз. Він опустився на коліна, і я кинувся до нього з обіймами, намагаючись триматися якомога далі від того боку, де дядько носив револьвер і поліцейний ліхтарик.

— Привіт, малий, — сказав він, пригортаючи мене. — Як поживає мій герой-рятівник?

— Добре. Бачиш, яка в мене підземна фортеця? — запитав я, відхиляючись і гордо показуючи через плече на форт, влаштований під столом із ковдр та рушників. Це було круто.

Дядько Коннор усміхнувся й кинув погляд позад мене.

— Авжеж, бачу. Ти чудово попрацював, Арчере. Я ще ніколи не бачив такої неприступної фортеці, — він підморгнув і всміхнувся ще ширше.

Я засміявся у відповідь, а тоді запитав:

— Хочеш погратися зі мною?

Він весело скуйовдив мені волосся.

— Не зараз, друже. Трохи згодом, гаразд? А де мама?

Я відчув, як у мене опустились кутики рота.

— Е-ем, вона не дуже добре чувається. Прилягла, — я подивився в обличчя дядька Коннора, у його золотаво-карі очі. У голові одразу виникла картинка: небо перед грозою — темне і страшне. Я трохи позадкував, та за мить очі дядька Коннора прояснилися і він знову мене пригорнув.

— Усе гаразд, Арчере, усе гаразд, — запевнив він і, не випускаючи моїх рук, став розглядати обличчя. Я всміхнувся йому, і він мені у відповідь.

— У тебе мамина усмішка, ти це знаєш?

Я ще ширше всміхнувся. Мамину усмішку я любив — вона була тепла й гарна. А ще дарувала відчуття, що мене люблять.

— Але схожий на тата, — промовив я, опустивши погляд. Усі кажуть, що я викапаний Гейл.

Хвилинку дядько Коннор дивився на мене. Здавалося, він щось хотів сказати, але передумав.

— Ну, це добре, друже. Твій тато — привабливий чортяка, — дядько знову всміхнувся, але самими вустами, бо його очей усмішка не торкнулася.

Я подивився на дядька Коннора. Мені дуже хотілося бути схожим на нього. Якось мама розповідала, що вродливішого чоловіка вона ще не бачила. Водночас вигляд у неї був такий, наче вона не мала цього говорити. Напевно, тому, що він не мій тато. А ще дядько Коннор був офіцером поліції — героєм. Коли виросту, то стану таким, як він.

Дядько Коннор підвівся.

— Піду подивляюся, чи не прокинулася мама. Ти пограйся своїми фігурками, а я за хвилинку спушуся, гаразд, друже?

— Добре, — кивнув я. Він ще раз скуйовдив мені волосся й пішов до сходів.

Зачекавши кілька хвилин, я тихенько рушив за ним. Переступаючи всі рипучі місця й тримаючись за поруччя, рухався вперед. Я знав, як поводитися тихо в цьому будинку. Було важливо знати, як поводитися тут тихо.

Підійнявшись сходами, я зупинився коло маминої кімнати й прислухався. Двері прочинені, і цього мені достатньо.

— Зі мною все гаразд, Конноре, правда, — сказала мама м'яким і ще сонним голосом.

— Із тобою не все гаразд, Алісо, — прошипів він. Наприкінці його голос надірвався, і мене це налякало. — Господи! Я хо-

чу вбити його. Із мене досить, Ліс. Із мене досить цього образу мучениці. Можливо, ти вважаєш, що заслуговуєш на це... Проте Арчер. Не. Заслуговує, — сказав дядько Коннор, виплюнувши останні три слова так, ніби його щелепи зсудило. Я бачив таке раніше. Зазвичай це траплялося, коли поруч був мій тато.

Кілька хвилин я не чув нічого, крім тихого маминого плачу. Відтак дядько Коннор знову озвався: цього разу його голос звучав дивно, майже байдуже.

— Хочеш знати, де він зараз? Вийшов із бару з Петті Нельсон. Вони пішли до неї додому. З неділі він трахає Петті у хвіст і в гриву в її трейлері. Я там проїжджав, і їх було чути аж у мою автівку.

— Господи, Конноре, — задихаючись, мовила мама. — Ти хочеш, щоб усе стало ще гірше...

— Ні! — проревів дядько Коннор, і я аж підскочив. — Ні, — повторив він уже тихіше. — Я намагаюся донести, що годі вже. *Уже годі.* Якщо гадаєш, що мусила спокутувати, то ти заплатила сповна. Невже не розумієш? Я ніколи не вважав тебе винною, але припустімо, що так. Одначе ти вже спокутувала свою провину, Ліс. Уже давно спокутувала. А тепер розплачуємося ми всі. Господи, хочеш знати, що я відчув, почувши ті звуки з трейлера? Мені захотілось увірватися туди й вибити з нього все лайно за те, що він так принижує тебе, так зневажає. І найгірше: я мав би радіти, що він з іншою, *із ким завгодно*, а не з тобою — не із жінкою, яка так, бляха, глибоко запала мені в серце, що її і відбійним молотком звідти не вибити. Натомість мене від цього нудило. Досі нудить, Ліс. Нудить від того, що він не поводить з тобою як слід, хоча його гарне ставлення до тебе означало б, що ми ніколи не будемо разом.

На кілька хвилин у кімнаті запала тиша, мені хотілося заглянути у двері, але я цього не зробив. Чув лише тихий мамин плач і якийсь легкий шурхіт.

Нарешті дядько Коннор озвався знову, тепер його голос був спокійний і ніжний:

— Дозволь мені забрати тебе звідси, люба. Прошу, Ліс. Дозволь захистити тебе й Арчера. Будь ласка, — у його голосі було те, що я не міг описати словами. Я тихенько вдихнув. Невже він хоче нас звідси забрати?

— А як же Торі? — тихо запитала мама.

Минуло кілька секунд, перш ніж дядько Коннор відповів:

— Я скажу Торі, що йду. Вона мусить знати. У нас усе одно не було справжнього шлюбу вже багато років. Вона має зрозуміти.

— Вона не зрозуміє, Конноре! — налякано вигукнула мама. — Не зрозуміє. Вона намагатиметься помститися нам. Торі завжди мене ненавиділа.

— Алісо, ми більше не діти. Йдеться не про якесь безглузде змагання. Ідеться про справжнє життя. І про те, що я кохаю тебе. Про те, що ми заслуговуємо на спільне життя. Йдеться про мене, тебе й Арчера.

— А Тревіс? — тихенько перепитала мама.

Запала мовчанка.

— Я розберуся з Торі, — відповів дядько Коннор. — Тобі не треба цим перейматися.

Вони ще трохи помовчали, а тоді мама сказала:

— Твоя робота, містечко...

— Алісо, — ласкавим голосом перебив її дядько Коннор, — мені на все це начхати. Без тебе ніщо не має сенсу. Хіба ти цього ще не зрозуміла? Я піду у відставку, продам землю. Ми заживемо нормальним життям, мала. Знайдемо своє щастя.

Якнайдалі звідси. У якомусь місці, яке ми зможемо назвати своїм. Крихітко, хіба ти цього не хочеш? Скажи, що хочеш.

Знову запала тиша, я чув лише якісь приглушені звуки. Мабуть, вони цілувалися. Мені вже доводилося бачити таке раніше, коли мама не знала, що я шпигую за ними. Звісно ж, це неправильно. Мама не можуть цілуватися з якимись чужими дядьками, а не зі своїми чоловіками. Однак я також знав, що татам не можна щодня приходити додому п'яними й частувати ляпасами своїх дружин; а ще мамам не варто дивитися на чоловіків таким ніжним поглядом, який завжди з'являється на її обличчі, коли до нас приходять дядько Коннор. Усе таке запутане й незрозуміле! І я не міг у цьому розібратися. Тому й шпигував, аби хоч щось збагнути.

Здається, минуло вже багато часу, коли мама нарешті ледь чутно прошепотіла:

— Так, забери, Конноре, нас звідси. Забери нас дуже-дуже далеко. Мене й Арчера. Знайдімо трохи щастя. Я хочу цього. Я хочу тебе. Ти єдиний, кого я завжди хотіла.

— Ліс... Ліс... моя Ліс... — промовляв дядько Коннор між важкими зітханнями.

Розвернувшись, я пішов сходами вниз. Водночас уникав рипучих місць, не видавав жодного звуку — рухався в цілковитій тиші.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

БРІ

Я закинула рюкзак на плече, узяла з пасажирського сидіння невеличку переноску для собак і зачинила за собою дверцята автівки. Завмерла на хвилину, слухаючи пісні цвіркунів, які лунали звідусіль і майже глушили м'який шелест вітру в кронах дерев. Небо над головою було яскраво-блакитне, а між котеджами виднілася блискуча поверхня озера. Примружившись, я подивилася на білий будиночок, на дверях якого й досі висіло невеличке оголошення про те, що його можна винайняти. Хоч він був старий і занедбаний, та мене одразу зачарував. Я мріяла, що вечорами сидітиму на ганку, споглядаючи, як вітерець погойдує дерева, як над озером сходять місяць, а в повітрі витає запах сосни й чистої води. Й одразу всміхнулася сама до себе. Сподіваюся, що всередині котедж виявиться не менш чарівним або принаймні *чистим*.

— Як гадаєш, Фібз? — тихо запитала я.

Фібі задоволено засопіла в переносці.

— Також так думаю, — погодилась я.

Поруч із моїм маленьким «фольксвагеном-жуком» зупинився старий «седан», із нього вийшов літній лисуватий чоловік і рушив до мене.

— Брі Прескотт?

— Так, — усміхнулась я і, підійшовши, потиснула йому руку. — Дякую, що так швидко зустрілися зі мною, містере Конніку.

— Прошу, називайте мене Джорджем, — сказав він, теж усміхнувшись, і ми рушили до котеджу, здіймаючи в повітря куряву та хрускаючи сухими сосновими голками. — Зустрітися з вами — взагалі не проблема. Я вже на пенсії і не маю особливого розкладу, якого треба дотримуватися. Усе гарно склалося, — трьома дерев'яними сходинками ми підійнялися на маленький ганок. Витягнувши з кишені зв'язку ключів, містер Коннік заходився шукати потрібний. — Ось і він, — доповнив чоловік, вставляючи ключ у замок, повертаючи його й штовхаючи двері.

Щойно ми ввійшли всередину, мене привітав запах пилу з ноткою цвілі, і я роззирнулася.

— Дружина приходить сюди час від часу, витирає пил і наводить лад, але, як бачите, тут не завадило б гарненько прибрати. Норма вже не так добре пересувається, як раніше, через артрит кульшового суглоба й інші хвороби. До того ж будиночок ціле літо простояв порожній.

— Усе гаразд, — мовила я, всміхнувшись. Тоді поставила переноску Фібі біля дверей на підлогу й рушила в кімнату, що, як мені здалося, правила за кухню.

Усередині потрібно було не просто прибрати, а добряче все вичистити. Та я одразу закохалася в будиночок. Він був трохи дивний і чарівний. Підійнявши кілька чохлаів, я побачила, що меблі старі, але підібрані зі смаком. Підлога дерев'яна, із широких дощок у красивому сільському стилі, а всі кольори виявилися ніжними й заспокійливими.

Кухонне начиння теж не нове, але мені багато вишуканості й не потрібно. Ба більше, я навіть не була певна, що колись захочу готувати знову.